НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

3 лютого 2004
№ 4 (15)

e-mail: nacija@mail333.com

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

На прощу до ГЕРОЇВ

Над засніженим полем лунали імена героїв, для яких воно стало мостом у безсмертя. Щороку 29 січня тут, біля станції Крути, знову вкарбовуємо їх у пам'ять поіменно...

Євген Божко-Божинський. Микола Ганкевич. Гіба. Гнаткевич. Кирило Головащук. Гončаренко. Андрій Дикий. Василь Дмитренко. Павло Кольченко. Борозенко-Конончук. Микола Корпан. Микола Лизогуб. Володимир Наумович. Оверкій Омельченко. Григорій Піпський. Олександр Попович. Сидір Пурик. Андрій Соколовський. Іван Сорокевич. Євген Тарнавський. Микола Чижів. Шерстюк. Володимир Шульгін...

А пам'ятника ще нема – це в той час, коли по всій країні стоять монументи тому, хто послав орду Муравйова на студентів і школярів. Коли ми увіковічуємо навіть персонажів фільму "За двома зайцями"...

Якщо хтось буде їхати повз станцію Крути й подивиться у вікно, побачить лише хрест на пагорбі: його спільно з Борзнянською райдержадміністрацією звели однолітки загиблих героїв, студенти військового ліцею імені Героїв Крут зі Львова, написавши прості слова: "Тут береже Україна вічний сон молодих своїх синів, які загинули геройською смертю в борні за її волю під Крутами 29 січня 1918 року"...

Ніде правди діти, влада про своїх подвижників не забуває: торік президент видав розпорядження "Про вшанування пам'яті героїв Крут", але... за п'ять днів до ювілейної дати. А цього року навіть поклав квіти до Аскольдової могили... Будемо сподіватися, що 2005-го йому вже не доведеться придумувати ще якихось заходів. В цьому були переконані, здається, всі присутні на мітингу-реквіємі біля станції Крути – склалося враження, що народ уже живе в тому майбутньому, де буде інший президент. От наступного року, говорили люди, **наш** президент видасть указ про загальнодержавне відзначення цієї дати. Адже, як мовив у своєму виступі Віктор Ющенко, цю сторінку нашої історії не варт називати трагічною: герої знали, за що вмерти. А тільки той, хто знає, за що вмерти, знає, заради чого жити.

7 >

ВІТАЄМО

ДАРЦІ ГУСЯК - 80!

Дорога Подруго!

Конгрес Українських Націоналістів щиро здоровить Вас із ювілеєм – 80-літтям.

Ще юнкою відважно стали Ви на змаг за Українську державу, за честь і свободу рідного народу, боролися в рядах ОУН, були особистою зв'язковою головнокомандувача УПА Романа Шухевича.

Вам випало пройти важкий, повний випроб і печалі шлях: арешт, катування, тюрми й заслання – 25 років мук. Та завжди у найважчі хвилини незримо із Вами була Україна у терновому вінці і вірні посестри й побратими.

Ви не відступили перед напасником, не впустили в своє серце безнадії – і це Ваша велика перемога.

Нині Ви знову у вирі великих справ: розбудовуєте Лігу Українських Жінок – на посаді її голови і працюєте в Конгресі – входите до Головного проводу. Ваше життя - приклад молодому поколінню. Ви - з когорти відважних лицарів.

А Вам, дорога подруго, нехай Господь примножує сили і дарує довгі літа. З роси й води Вам!

Олексій Івченко,
голова Конгресу
Українських Націоналістів

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ - 75!

75 років тому у Відні відбувся Конгрес, який проголосив створення Організації Українських Націоналістів. Створення ОУН стало переломною подією в історії національно-визвольних змагань українського народу. ОУН відстояла честь нації в боротьбі з її поневолювачами, змобілізувала народ і вела його до перемоги за свою незалежність. У 1992 році ОУН покликала до життя партію Конгрес Українських Націоналістів.

Сьогодні вшановуємо пам'ять провідників ОУН: Євгена Коновальця, Андрія Мельника, Степана Бандери, Ярослава Стецька, Степана Ленкавського, Слави Стецько та всіх членів ОУН, які віддали своє життя в боротьбі за вільну Україну.

Сьогодні здоровимо всіх українських націоналістів в Україні і не в Україні сущих і бажаємо їм і далі незламно стояти у боротьбі за українську Україну!

Слава ОУН!

Конгрес Українських Націоналістів

Сьогодні ще надто швидко казати, що, покликаючи до життя нашу Організацію, ми вже тим самим довершили велике діло або що наша Організація обов'язково призначена бути великою... Бо ж мусимо собі ще раз коротко узмисловити і величину цього нашого зобов'язання: молібізуючи і спираючись на широкі народні маси, мусимо, ведучи їх, боротися і добитися віднови Самостійної Соборної Української Національної Держави на всіх просторах життя українського народу...

Цього свідоцтва ми не можемо виставляти самі собі: його виставить нашій Організації щойно пізніше твердий іспит самого життя... Хочу вірити, що завдання, які в нашій програмі ми собі накреслили, зуміємо, як мужі, виконати. Тільки в тому випадку вільно буде сказати, що дата створення нашої Організації зарахується будучими істориками як одна з переломових, творчих і позитивних дат на тисячолітньому шляху життя Української Нації.

Євген Коновалець. Заключне слово. Перший Конгрес ОУН. 28.01 — 3 .02 1929 р.

Шеф-редактор
Олексій Івченко

Видавець
Конгрес Українських Націоналістів

Засновник
Степан Брацюнь

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970**
видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Наша адреса: **01001 вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ тел./факс (044)229-78-08 e-mail: nacija@mail333.com**

Передплатний індекс: **09715**
Банківські реквізити:
СПД Брацюнь Степан Іванович, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ МФО 300131 ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 631
Наклад 60000 примірників

Головний редактор
Микола Гук

ЗАЯВА УКРАЇНСЬКИХ СТУДЕНТІВ

НАСТАЄ МОМЕНТ ІСТИНИ

Режим Кучми, Януковича та Медведчука позбавляє людей основних громадянських прав та соціальних гарантій. Неможливо чесно займатися бізнесом. Неможливо вступити на престижні спеціальності до більшості вузів. Неможливо купити пристойне житло чи взяти кредит під помірні відсотки. Селяни залишаються рабами на власній землі. Вчителі, медики, військові одержують копійки. Суди продажні. Телебачення брехливе. Панує корупція, цензура і хамство.

Влада нахабнішає щомісяця, щотижня. Дорожчає хліб, введено 20-відсотковий податок на житло та книги. Зростають побори з малого бізнесу. Уряд заявив про намір зняти обмеження на число платних місць у вузах.

Одночасно знижено мінімальну зарплату, уряд незаконно занизив розміри передбачених законом пенсій, студентські стипендії залишаються жалюгідними, а умови життя й навчання студентів – неприйнятними для реалій XXI століття.

Заради збереження влади правителі України розбазарюють стратегічні підприємства, газопроводи, електромережі і навіть територіальні води.

Народ давно вже викинув би таку владу на смітник історії. Досі цього не сталося з однієї причини – люди сподіваються, що терпіти залишилося недовго, що у жовтні на президентських виборах цю владу буде докорінно змінено.

Але сьогодні ці сподівання зникають. Конституційний Суд зганьбив себе дозволом Кучмі обиратися президентом утретє. А оскільки виграти вибори нинішній президент не здатний, Верховна Рада змінює Конституцію, щоб президента обирав не народ, а депутати. Це означає довічну владу Кучми, а для простих громадян – повне безправ'я і втрату будь-яких перспектив на майбутнє.

У людей невеликий вибір – або погодитись на роль німих рабів, або емігрувати, або чинити опір планам влади, доки вони не стали доконаною реальністю.

МИ СВІЙ ВИБІР ЗРОБИЛИ

НАМ НАБРИДЛО БОЯТИСЯ. МИ НЕ ЗБИРАЄМОСЯ ПРИСТОСОВУВАТИСЯ ДО ЕКСПЕРИМЕНТІВ ПРАВИТЕЛІВ. НЕХАЙ ВОНИ ПРИСТОСОВУЄТЬСЯ ДО НАС. Для кожної людини, яка поважає себе і свою країну, НАСТАВ ЧАС ДІЙ.

МИ, СТУДЕНТИ КИЇВСЬКИХ УНІВЕРСИТЕТІВ, ВІДКРИТО ЗАЯВЛЯЄМО, ЩО НІКОЛИ НЕ ПОГОДИМОСЯ З ПРАВОМ КУЧМИ БАЛОТУВАТИСЯ ВТРЕТЄ У ПРЕЗИДЕНТИ, І, ТИМ БІЛЬШЕ, НІКОЛИ НЕ ПОГОДИМОСЯ ЗІ СКАСУВАННЯМ ПРЯМИХ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ. МИ ГОТОВІ ВИЙТИ НА ВУЛИЦЮ, ЩОБ УСІМА КОНСТИТУЦІЙНИМИ ЗАСОБАМИ ЗАХИСТИТИ СВОЄ ПРАВО НА ДЕМОКРАТИЧНУ ЗМІНУ ВЛАДИ І ЗАКЛИКАЄМО ДО ЦЬОГО ВСІХ СТУДЕНТІВ І ВСІХ НЕБАЙДУЖИХ ГРОМАДЯН.

Ми вимагаємо:

1. Відкритих, чесних, всенародних виборів президента України 31 жовтня 2004 року.

2. Скасування введених з 1 січня податків на книги, ліки, житло, сільгосппродукцію, а також нових поборів з малого бізнесу.

3. Підвищення стипендій принаймні вдвічі, а також збільшення до передбаченого законом розміру пенсій, мінімальної зарплати, фінансування освіти.

4. Збереження обмеження числа платних місць у вузах.

Ми відкрито оголошуємо свої прізвища і впевнені, що знайдемо багато однодумців як у столиці, так і за її межами і змусимо цю владу почути голос українського студентства.

Ми закликаємо всіх студентів, які підтримують нашу позицію, поставити свій підпис під цим зверненням, вказавши свій навчальний заклад і факультет, залишивши координати для зв'язку, а також бути готовими у будь-який момент до активних громадських дій на захист своєї свободи, прав та людської гідності.

28.01.2004 р.

Студенти київських університетів:

Національний університет "Києво-Могилянська Академія": Станіслав Куценко, ФПВН, 3 курс; Дмитро Кондратенко, ФСНСТ, 3 курс; Олексій Тарнавський, ФГН, 3 курс; Галина Гуленко, ФСНСТ, 2 курс.

Київський Національний університет культури і мистецтв: Леся Башняк, ТЕС-90;

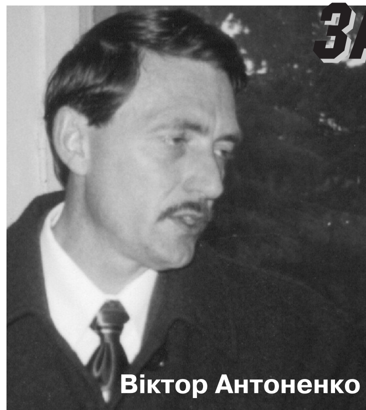
Київський Національний економічний університет: Василь Гацько, ФЕтаУ, 5 курс; Андрій Сливка, ФЕтаУ, 5 курс;

КНУ: Наталя Ткачук, юридичний факультет, 3 курс; Володимир Бугай, юридичний факультет, 3 курс; Олексій Толкачов, юридичний факультет, 5 курс.

Національний технічний університет України "КПІ": Богдан Щербицький, радіотехнічний факультет, 5 курс.

НПУ ім. Драгоманова: Ігор Костюк, історичний факультет, 5 курс.

ЗАРУЧНИКИ ПОЛІТИЧНИХ ІНТРИГ

Віктор Антоненко

Понад півроку Броварський міський голова В. Антоненко, його заступники та працівники міськвиконкому не мали змоги нормально працювати.

Час, такий необхідний їм для прийняття рішень із забезпечення життєдіяльності майже стотисячного міста, вони були змушені марнувати в прокуратурі чи суді. Такий стан справ у пристоличному місті вигідний багато кому - не лише місцевим опонентам Броварського міського голови, а й високопоставленим чиновникам із Банкової. Уже з перших днів перебування Віктора Олександровича на посаді його опонентами була розроблена програма "потоплення" Броварського мера. Перш за все в місті почала виходити тенденційна газета "Броварський кур'єр", яка безупинно лила бруд на міського голову.

Звичайно, така "опозиція" невдовзі отримала зворотний очікуваному ефект. Броварчани, як тільки могли, засуджували наклепницьку писанину "Броварського кур'єра".

Тоді конкуренти мера, що програли на виборах, вдалися до вагоміших заходів. Група депутатів міськради почала шукати, як то кажуть, на голому місці, порушення чинного законодавства з боку Броварської міської влади. Спочатку написали скаргу в прокуратуру на заступника міського голови О.Дяченка, який дозволив зрубати кілька дерев. Далі - на першого заступника міського голови О.Кияницю, який нібито перевищив свої службові повноваження. Проте і в першому, і в другому випадках суд визнав відсутність складу адміністративного злочину в діях обох посадових осіб.

Розчаровані невдачею депутати -„опозиціонери" почали пильніше придивлятися до дій міського голови та його колег. Нарешті знайшовся і привід для нових звинувачень. 24.04.2003 р. на черговій 12 сесії міськради серед інших розглядалося питання про надання ТОВ "Будівельний альянс" 25 га землі для проведення пошукових робіт.

За це рішення проголосувало 19 із присутніх депутатів міськради. Це була більшість, проте більшість лише від присутніх, а не від повного складу депутатів. Міський голова помилково вирішив, що рішення прийнято. Цією помилкою не проминули скористатися опоненти міського голови. І вже 26 травня 2003 р. на стіл броварського прокурора М. Отроди лягла скарга на міського голову, який нібито підробив документи на користь фірми „Будівельний альянс". Скаргу підписали депутати Броварської міськради О. Кочаровська, В. Колесник, М. Загуменний та І. Ткачук. Всі вони так чи інакше мають відношення до представників попередньої влади. Дізнавшись про вчинену процесуальну помилку, В. Антоненко відкликав свій підпис під рішенням 12-ї сесії міськради. Проте 3 червня 2003 р. броварською прокуратурою було відкрито кримінальну справу за ст. 366, частина 1 КК України, а в газеті „Вечерние вести" за 18 червня 2003 р. з'явилася стаття «Мерзкие взяточники» з підзаголовком «Мздоимство и круговая порука стали отличительной особенностью наших органов власти». У ній у досить грубій формі звинувачували мера та міськраду в тому, що вони, виготовляючи фальшиві документи, роздають фірмачам землю, подано фото В. Антоненка, його першого заступника і заступника О. Кияниці та О. Дяченка, секретаря міськради Л. Горбатюк. Цих посадових осіб автор статті звинувачував в отриманні хабара.

Я була присутньою на судових засіданнях Вишгородського районного суду, де під головуванням голови суду В.І. Лебезуна з 21 жовтня розглядалася справа по звинуваченню мера Броварів В. Антоненка в підробці документів у корисних цілях.

Заслухавши всіх свідків, адвоката і самого підсудного, помічник прокурора С. Богомаз виступив із клопотанням до суду дати час прокуратурі для збору додаткових доказів по справі.

І ось 22 січня був допитаний останній свідок - заступник міського голови О. Кияниця, а 23 січня суд виніс рішення: визнати Віктора Антоненка невинним, у зв'язку з відсутністю у його діях складу злочину.

Отже, піврічна тяганина В. Антоненка та його підопічних по слідствах і судах завершилась фіаско для прокуратури. Її упередженість і непрофесійність стала очевидною. До речі, представники Асоціації міст України переконані, що В. Антоненко став жертвою політичних інтриг між владою Києва та області. Думаю, що в цьому твердженні є раціональне зерно. Тим більше, що і в мешканців Броварів є підстава так думати. Адже в листопаді минулого року група представників громадськості міста, в тому числі й голова Броварської міської організації „Громадський контроль" Т. Венгріна, були на прийомі у Броварського міського прокурора М. Отроди і розпитували про справу міського голови. І що ж Микола Микитович сказав? Виявляється, якби мер прийшов до нього (тобто до прокурора), як то кажуть, на поклін, то вони б поговорили та в чомусь і домовились би, і справи ніякої не було б навіть у прокуратурі, не те що вона дійшла б до суду. Чи не дивна позиція стража законності? То що ж це виходить – справді „закон, як дишло"? Виявляється, за його допомогою можна навіть мером маніпулювати, як маріонеткою: смикнув за мотузочку – повернувся в один бік, смикнув ще раз – в інший. А не хочеш повертатися, то тут тобі й судова справа готова. Не даремно ж у народі кажуть – проти влади не „попреш". А може, все ж варто захищати свою людську гідність і свої переконання за будь-яких обставин?

Алла Топчій,
голова Броварської РО КУН

МУЖНІЙ КРОК ЛАТВІЙСЬКОЇ ВЛАДИ

У той час, коли в Україні за потурання проросійського режиму Леоніда Кучми закриваються українські школи, а в Донецьку завдяки старанням російських шовіністів вже й не залишилося жодної української школи, в Латвії держава проводить кампанію дерусифікації.

Ні для кого не є секретом, що "п'ята колона" в колишніх радянських республіках – російські шовіністи – й досі виношують мрії щодо повернення назад у лоно "єдиной і нєдєлімой" Росії. В Латвії, яка цього року має влитися в ряди Європейського Союзу, вирішили потіснити позиції російських шовіністів, які з одного боку вперто не бажають повертатися назад на свою історичну батьківщину, а з іншого - нізащо не воліють інтегруватися до латвійського суспільства як повноцінні його громадяни. У них, як і у значної кількості їхніх співплеменників в Україні, вивчення державної мови викликає упертий спротив, хоча без знання державної мови, за місцевими законами, вони в жодному разі не можуть отримати латвійське громадянство.

Згідно з новою реформою в країні, всі предмети в школі (за винятком фізичної культури, музики та, звичайно, російської мови і літератури) мають викладатися тепер тільки державною мовою. Дехто з російської меншини вважає, що цим самим автори реформи порушують права людини. Хотілося б у незадоволених запитати: а яким чином сталося так, що й сьогодні понад 25% у Латвії і близько 40% у її столиці Ризі всіх шкіл є російськомовними?

Російські шовіністи у Латвії ніяк не хочуть зрозуміти, що уряд президента Вайри Віке-Фрайберга не збирається далі терпіти тієї ситуації, коли люди без поваги ставляться до країни, у якій проживають. Ще у 2001 році сейм Латвії запропонував нелояльним негромадянам Латвії репатріюватися, хоча й наголошував, що до силових заходів вдаватися не буде.

Загалом же процес дерусифікації країн Балтії поволі, але набирає обертів. Так, наприклад, в 2003 році партії російськомовної меншини вперше з 1991 року не увійшли до складу нового естонського парламенту. А в Латвії навіть готові надати фінансову допомогу чужинцям, аби вони були спроможні вибратися на історичну батьківщину. І справді, якщо ти не любиш країну, в якій проживаєш, зневажаєш її мову та звичаї, то чи не краще перебратися знову до прабатьківщини, і жити серед своїх співвітчизників?

Гліб Твердохліб

ПЕРЕЯСЛАВСЬКИЙ ТЕСТ

Президент Росії Владімір Путин минулого тижня завітав до України не тільки для перемовин зі своїм візаві Леонідом Кучмою та участі в розподілі (чи пограбуванні) майна Української держави, а й задля відзначення 350-ї річниці Переяславської ради. Щоправда, це відзначення не вийшло надто пишним. Але згадок про Переяслав уникнути не вдалося. І вийшла з того дуже добра перевірка на компетентність влади української і здатності до рівноправного діалогу влади російської.

Отже, фрагмент виступу Леоніда Кучми під час одного зі спільних з Путіним заходів: " Хочу наголосити, що 350 років тому документи, підписані в Переяславі, були єдиною можливістю запобігти безповоротній поразці України". Цікавий пасаж. По-перше тому, що президент Леонід Кучма думає так само, як і гетьман "Богдан п'яний" (Т.Шевченко) – що можна було виграти війну, возз'єднати українські землі і встановити міцний мир тільки у разі військово-політичного союзу з Московією. Проте, на відміну від Кучми, Хмельницький ще 349 років тому протверезів, дізнавшись про зраду з боку Москви, лаяв царя останніми словами і почав будувати зовсім інший союз – передусім зі Швецією. По-друге, навіть у царських і совєтських часи історики добре знали, що в Переяславі тоді не були підписані жодні угоди, жодні документи; йшлося про властиво усні домовленості, того ж таки року порушені московитами. Отож, глава Української держави, на якого працює декілька фінансованих із бюджету інститутів, виявив повну некомпетентність з української історії. По-третє, навіть у ті часи були українські достойники, що бачили глибинну небезпеку союзу з Московією – назву тільки полковника Івана Богуна і митрополита Сильвестра Косова. Але схоже, що президенту України про погляди цих людей не доповіли...

Тепер інший документ – цього разу звернення Державної думи Російської Федерації до народів Росії й України у зв'язку з 350-річчям Переяславської ради.

Текст заяви засвідчує: сьогоднішня Росія радикально регресувала по історичній осі від періоду перебудови і гласності кудись у 50-ті роки ХХ ст. Якщо виключити "розпад великої держави" і додати дещицю про партію Леніна-Сталіна, це звернення могло пролунати і на честь 300-річчя Переяславської ради. І лексика, і бачення історичних подій, і окреслення перспектив - те саме. Хіба що додалося відвертого ідіотизму. Скажімо, щодо зміцнення якоїсь "слов'янської цивілізації" внаслідок "возз'єднання братніх народів". Відомо що у тодішній Речі Посполитій 80% населення належало до слов'янських народів і тільки 50% населення Московії тоді можна було зарахувати до слов'ян – то де ж будувалися підвалини "слов'янської цивілізації"? І чи не надто нагадує у контексті цього звернення "слов'янська" цивілізація "арійську" у виступах теоретиків нацизму Геббельса і Розенберґа?

І знов-таки, на поверхні лежить історична некомпетентність російських політиків. "Літопис о многих мятежах" середини XVII століття містить офіційну московську оцінку тогочасних подій, і вона звучить зовсім інакше – що государ Алєксєй Міхайловіч з Божою поміччю "поплєніл Малую Русь". А на додачу, схоже, російські депутати не знають (чи не хочуть знати) фактів, відомих російським достойникам культури ще у минулих століттях. Невже у Кремлі немає жодного консультанта з гуманітарною освітою, лише чекісти?

Іншими словами, українська влада, коли дійшла справа до "тесту Переяслава", виявила свою некомпетентність, а російська – імперську агресивність. Але і перше, і друге небезпечне як для своїх народів, так і для всього світу.

Віктор Стриж

Відкритий лист Президентові України

Мій дорогий співвітчизнику, любий друже!

Звертаюсь до Вас точнісінько так, як Ви зверталися до мене в своєму новорічному посланні, яке я знайшла в поштовій скриньці напередодні Святвечора, 6 січня. Щиро вдячна Вам за добрі побажання.

Цілком згодна, що Ви для нас, разом з паном Януковичем і парламентською більшістю на чолі з панами Гавришем, Кравчуком, Пустовойтенком і таке інше, є занадто дорогими співвітчизниками. Бо стільки, скільки витрачається на Ваше утримання, напевно, не витрачається в жодній країні світу. А ще ж і Ваших найближчих родичів утримувати треба! А ще ж оточення з Вашої Адміністрації також хоче їсти, треба і їм дати якось заробити на розкішне життя, аби за кордоном не показували пальцем, як на жебраків. Цілком слушно дбаєте за імідж України в світі.

Але ніяк не можу зрозуміти, чому Конституцію, яку заледве прийняли і яка тільки почала працювати, необхідно змінювати? Чому в мене забирають право обирати президента? Чи я така вже нерозумна жінка, мама, бабця, громадянка України, що захочу поганого майбутнього для своїх дітей, онуків, співвітчизників? А ще: чому більшість голосів на виборах в парламент одержав блок "Наша Україна", а керують інші?

Чому ми, для кого «є рідними українська земля і українське небо» (цитую з Вашого привітання), маємо лише трохи хліба і майже нічого до того хліба? І, даруйте мені, Леоніде Даниловичу, що, можливо ображу в Вас подобу Божу, але чи не блюзнірство з Вашого боку написати: «Ми – нащадки Володимира Великого, Тараса Шевченка, Лесі Українки...»? Це Ви, що заледве володієте українською мовою, – нащадок? А Ваша родина й на це не спромоглася, не кажучи вже про Ваше оточення в Адміністрації. Складається таке враження, що українська мова для Вас і пана прем'єр-міністра – як робоча спецівка.

І зовсім вже блюзнірством є слова про великих предків, які боролися за незалежність України. Так, ми, українська церква (зауважте – не московська), завжди молились за померлих, в тому числі й за тих, що виборювали незалежність України, але завжди згадували загиблих у ІІ світовій війні, які хоч і загинули за Радянський Союз і Сталіна, але не зі своєї волі, а засліплені партійною пропагандою. І ми, українці, нарешті поставили християнські хрести на їхніх могилах і по-християнськи пробачили все, що вони творили на нашій землі. А Ви, Ваш уряд, Ваш парламент ніяк не можете визнати наших вояків ОУН-УПА воюючою стороною в ІІ світовій війні. Але ж вони тисячами гинули саме за незалежність України, а не за „Родіну, за Сталіна". І зараз тих вояків залишилось зовсім мало...

Ну й, нарешті, добре було б, якби з Вашим привітанням принесли ще й пенсію, адже на друк цього привітання необхідні були кошти, тому, напевно, й пенсію затримали. Завтра вже друга щедра Свята вечеря, а грошей так і немає. Тому знову буду вечеряти тим, що виростили мої руки на городі, та з Божою молитвою за здоров'я моєї родини, за український нарід, за розумну владу для нього.

А Вам - многих і благих літ жити в доброму здоров'ї в нашій незалежній Україні – простим громадянином. Так, як живу я.

Проста гуцулка з Карпат
п. Антоніна,
дочка Рози і Петра
з селища Кути, що на Косівщині

Леоніде Даниловичу!

Ви чините глум над нами – пенсіонерами, вітаючи з Новим Роком і Різдвом Христовим поштовими листівками. Хіба вам не відомо, як ми живемо? З кожним роком стаємо все біднішими. Хіба це підвищення пенсії?!! Це сміх – на 3,4,5,6 грн. А ціни на хліб, інші продукти та різні необхідні речі на скільки зросли?

А ЗМІ тільки говорять про «зростання» життєвого рівня. Як може говорити прем'єр п. Янукович, що нам стало краще жити? Ще й, як насмішка, роздає з дружиною дітям подаруночки. Що, з власної кишені? Вочевидь, так, як ваша дружина оздоровлює дітей за рахунок „сімейного" бюджету.

Шановні наші керманичі, не удавайте з себе добродіїв. Хай благочинством займаються ті, кому належить – благодійники й меценати, а ви наводьте порядок у державі! Хто повинен вивести з тіні економіку, виловити всіх злодіїв високого рангу? Не конкретизую, бо ви добре знаєте, що натворили. Так, так! Ви і всі ваші „придворні". Чому поляки живуть нормально, а ми тільки руку простягаємо? Ось один з прикладів: дали нам майнові сертифікати – тішся бідното!.. А в чиїх руках заводи, фабрики та ін.? Зупиніться, хоч з землею не робіть лиха! Я не політик, пишу болем серця. Екс-президент п. Л. Кравчук радить, як харчуватись після 50-ти років: збалансованість, відповідна норма і т. ін. Спробуйте, пане президенте, збалансуйте своє харчування за гроші, які ми маємо (100-160 грн.). Ви на собак витрачаєте більше! Скажете, що збагатились чесним шляхом?

Пишу не тільки від себе, але й від таких самих, як я – пенсіонерів, які перебиваються від пенсії до пенсії. Ледве виживаємо. Якщо ліків треба небагато, то ще можна купити. А якщо більше, то хоч помирай. Зубів нема за що протезувати (м'яса не вживаємо, то навіщо зуби). Хоч би яке-небудь тепле взуття купити – нема за що. А в скільки обійшлись ці вітальні листівки? Мільйон, два, а може й більше. Чи не краще було б роздати ці гроші бідним? Обіцяєте, що зміна Конституції покращить наше життя. Хіба що всі ваші прибічники стануть ще багатшими, і ви в тому числі! Так думають бідні пенсіонери. Чи ви відаєте, що робиться в державі, що творять медведчуки, бакаї та їм подібні? Кажете, що зберігаєте для нас мир, спокій, стабільність? Це пусті слова! Маєте народ за баранів!

Ми в мирний час вимираємо-гинемо! Наші діти та внуки, щоб вижити розбрелись по світу!

Схаменіться! Від смерті не відкупитесь мільярдами, які маєте на рахунках поза кордоном.

Бійтесь Господньої кари!

Ольга Компанієць, м.Борщів, Тернопільська обл.

КОМАНДА ЯНУКОВИЧА ГОТУЄТЬСЯ ЗАХОПИТИ УКРАЇНСЬКІ ЧОРНОЗЕМИ

Причинами кровопролитної визвольної війни на чолі з Богданом Хмельницьким були не лише релігійні, національні, а й економічні проблеми. Українське козацтво першим у світі започаткувало фермерські господарства у вигляді хуторів, зимівників і т.д. Ця нова прогресивна система господарювання на селі була зовсім не прийнятною для Речі Посполитої, де земля швидкими темпами концентрувалася в руках великих магнатів. Скажімо, князь Ярема Вишневецький володів усією Полтавщиною. Тобто, та вікопомна війна була зіткненням двох економічних систем, що кардинально суперечили одна одній. Весь цивілізований світ взяв на озброєння українську фермерську систему господарювання. Країнам з деспотичними режимами, в першу чергу в Латинській Америці, до душі започатковані колишніми польськими магнатами крупні земельні латифундії. Воістину, нове – це добре забуте старе.

Який урок зробили українці з тих далеких історичних подій? А ніякого. Сьогодні, під акомпанемент розмов про необхідність підтримки фермерства в Україні, фактично повним ходом іде кампанія зі створення великих земельних латифундій. Не дають спокою нашим олігархам лаври ясновельможного князя Яреми Вишневецького. В Донецькому регіоні фірми Юхима Звягільського уже взяли в оренду (зважай, з майбутнім викупом) понад 140 тис. гектарів ріллі. Окремі корпорації і фірми, здебільшого з російським капіталом, орендують на півдні України по 300 тис. гектарів землі. В Хорольському районі Полтавської області фірма, наближена до колишнього Президента України Леоніда Кравчука, взяла в оренду поки що 15 тис. гектарів землі. Немає сумніву, що наступного року, якщо не буде продовжено мораторій на продаж орних земель, вони потраплять в руки добре відомих нам олігархічних кланів. Без цього неможливо здійснити їхню заповітну мрію – створити в Україні кланово-олігархічну систему влади. Таку, як була 350-років тому в панській Польщі. Незрозуміло лише одне – чи матимуть вони у своєму розпорядженні кінноту й артилерію, як Ярема Вишневецький, чи роль придворної гвардії виконуватиме нині діюча армія?

Абсурд? Не спішіть з висновками. Звернімося до цифр і фактів, що прозвучали 24 січня 2004 року на обласній конференції Асоціації фермерів і приватних власників Полтавщини. На сьогодні 1525 полтавських фермерів мають у користуванні та оренді 114 тис. гектарів землі. Менше сотні гектарів на брата. Тобто, всі полтавські фермери разом узяті мають в користуванні й оренді землі в 1,2 раза менше, ніж у Юхима Звягільського. Куди їм тягатися з олігархами? Про яку енергонасичену техніку чи нові інтенсивні технології вирощування сільськогосподарських культур тут говорити? В усьому світі фермери виживають за рахунок пільг і дотацій, які нерідко сягають 50-70% вартості виробленої продукції. 72 полтавські фермери одержали торік 7,5 млн. грн пільгових кредитів. Купили 16 тракторів, деяке обладнання, насіння, добрива. Ще 28 фермерів одержали на пільгових умовах пальне. Для аграрної Полтавщини це - крапля в морі. Вже 10 років полтавське фермерство не розвивається, а виживає. Бо про яку перспективу може йти мова, коли виручених з гектара 740 грн. ледве вистачає на поточні платежі. А обігових коштів як не було, так і немає. На підтримку всіх полтавських селян держава виділила минулого року 60 млн. грн. А через недолугу цінову політику Кабміну полтавські селяни втратили 200 млн. грн. Отакий дебет з кредитом. Тут не те що фермери, а й керівники найбільших приватно-орендних господарств області волають про допомогу, ледве зводячи кінці з кінцями. А що поробиш? Команда Віктора Януковича готує плацдарм для захоплення українських чорноземів олігархічними кланами. Кажуть, у кабінеті прем'єр-міністра за шторою висить карта розподілу орних земель України між донецькими, дніпропетровськими і київськими олігархами. Від такої наруги над українськими селянами Богдан Хмельницький, мабуть, уже не раз в могилі перевернувся.

Прес-служба
Полтавського регіонального
штабу блоку Віктора Ющенка
„Наша Україна"

ДІАСПОРА ХОТІЛА ВІДЛУПЦЮВАТИ ГОЛОВУ ОДЕСЬКОЇ ОБЛРАДИ!

27 січня 2004 представники діаспори ледь не побили голову Одеської обласної ради В. Новацького. Однак йому вдалося втекти і сховатися у мікроавтобусі, що охоронявся поліцією. Новацький прибув до Софії у складі делегації на чолі з В. Литвином.

Після зустрічі пана спікера з діаспорою, якій передувало відкриття експозиції про Голодомор, коли усі вже почали розходитися, одесит Новацький раптом розгнівано заявив російською мовою, що "виставка погана і її треба зняти". "Никакого Голодомора не было!",- сказав він. "Як не було, та ви що!?"- накинулися на нього місцеві українці. Тут Новацький взяв ноги в руки і підтюпцем покинув зал.

Виникає запитання - хто і яку Україну розбудовує, кому, власне, одеські виборці делегували владу?

ХОР „МАЛОРОСІВ" У ПОГОНАХ

Coros de la Marina del Ejercito Ruso

Доволі часто доводиться чути, що у Європі Україну не знають. Чому так: на освіченім Заході добре знають і ніколи не сплутають маленьку Словенію зі Словакією, а про величезну Україну не знають? Хто і як репрезентує у світі нашу державу?

Відповіді на ці запитання можна спробувати знайти на прикладі ансамблю пісні і танцю Військово-Морських Сил Збройних Сил України з Севастополя, який три роки поспіль здійснював творчі турне Іспанією.

У високі державні інстанції надійшла скарга колективу ансамблю на фінансові махінації його керівника капітана І рангу Олександра Горшкова під час останнього турне в листопаді минулого року. Це були не просто фінансові махінації, це - комерція на національній свідомості і честі народу. Нас і зацікавила у цій історії саме духовна сторона, яка, як відомо, є основою не лише традицій і культури, а й бойової готовності будь-якого війська.

Як засвідчує рекламний проспект, який розповсюджували в Іспанії київське агентство „Caja Duero", на гастролі в Іспанію їздив ансамбль пісні і танцю Військово-Морських Сил України, а концерти давав... „Хор військових моряків Росії", директор - Олександр Горшков. І репертуар теж під стать: „Лєгєндарний Сєвастополь", „Калінка", „Подмосковниє вечєра". З українського - хіба що гопак. Отака національна метаморфоза!

Чи бачив хто коли-небудь, щоб, наприклад, польські артисти під час зарубіжних гастролей маскувалися під шведів чи болгари - під турків? Лише наші «малороси» напрочуд гордо виставляють себе перед світом «русскімі».

Розголос іспанських гастролів став повною несподіванкою для чиновників від культури Міністерства оборони. Там розводять руками – ми тут ні при чому, ми не посилали, навіть не планували, більше того - не пускали. Але негідник О. Горшков, уклавши самостійно контракт на 5 років з комерційною фірмою, натис на всі важелі і таки домігся виїзду ансамблю до Іспанії. Тож Міністерство оборони тут ні при чому. Отакої! Замість спитати - з чим їдеш, що везеш із духовної скарбниці національного війська, як будеш, пане Горшков, репрезентувати національні Збройні Сили і флот зокрема, допомогти і спрямувати – зробили простіше: закрили на все очі. І О. Горшков, погнавшись за „євро", як хамелеон, зразу ж втратив жовто-блакитне національне забарвлення. Ми про це дізнались від українських заробітчан в Барселоні, які й передали нам рекламний буклет севастопольського „хору".

Безвідповідальність у культурі й мистецтві породжує бездуховність. Національний нігілізм і відсутність гордості за народ, що віддає останню копійчину захисникам своєї незалежності, проявляються не лише у керівника флотського ансамблю з високим (українським!) званням. В ансамблі є з десяток „заслужених" артистів, яких зовсім не бентежить російський репертуар, не хвилює почуття відповідальності за престиж Збройних Сил України і нашої держави. Цікавлять лише „євро".

Неважко здогадатись, яке рішення приймуть у Міністерстві оборони: ансамблю пісні і танцю ВМС України просто заборонять зарубіжні гастролі. І зникнуть проблеми? Коли б так. У Севастополі є ще один ансамбль, який розпочинає свої концерти тією ж шовіністичною пісенькою (до речі, гімном Севастополя) „Лєгєндарний Сєвастополь – гордость русскіх моряков". Це – ансамбль пісні і танцю Чорноморського флоту Росії. Він активно щорічно гастролює державами Європи. Подейкують, що це узгоджено з міністерством культури України.

Тож скажіть, звідки пересічний іспанець чи француз узнає про культуру України, чи зможе він відрізнити „малороса" від „великороса", коли обоє представляють „город русскіх моряков" в Україні?

І не відсутність нормальних умов для творчої роботи перетворили ансамбль пісні і танцю Військово-Морських Сил на „хор військових моряків Росії". Після погрому командування ВМС і вигнання зі служби адмірала М. Єжеля національна складова українського флоту стала ледь жеврити. Гастролі ансамблю в Іспанії - це вже наслідок проведеної СДПУ(о) роботи в Севастополі.

Днями стало відомо, що О. Горшков шукає шляхи для організації гастролів до Китаю. Що ж, подивимося, що на цей раз заспіває „хор військових моряків Росії" з України.

Сергій Перепута,
м. Київ

НИЩАТЬ НАШЕ ВІЙСЬКО

Ми пам'ятаємо гіркий досвід Центральної Ради, що розпустила майже мільйонну українську армію в 1917 році, армію, з якою можна було один раз і назавжди розв'язати в інтересах української нації проблему національної державності. За це довелося заплатити тисячами трагедій, подібних до трагедії Крут...

Але тоді провідники Центральної Ради не мали досвіду, були наївні. Нинішніх керівників України недосвідченими чи наївними не назвеш. Радше є підстави говорити про свідомі розрахунки, де Україна виступає як товар. Йдеться про цинічний продаж Батьківщини, про державну зраду.

Наочним проявом такої є нищення Збройних Сил України, для якого вигадали брехливу назву „скорочення і оптимізація". Всі зацікавлені експерти і представники громадськості бачать скорочення, але не помічають оптимізації. З лав війська женуть молодих і перспективних офіцерів, розформовують боєготові військові частини, саботуючи фінансування ремонтних робіт, виводять з ладу бойову техніку.

На 2004-2005 роки Верховний Головнокомандувач (чи руйнівник?) запланував 50% скорочення Збройних Сил. Такі масштаби скорочення межують з роззброєнням і демобілізацією армії. Після такої страти (інакше не назвеш) війська Україна не матиме більше реальної сили, здатної її захистити у випадку зовнішньої агресії. Це зовсім не виправдана акція. Зі скороченням можна погодитись там і тоді, де і коли за рахунок кількості покращують якість, де, приміром, замість двох слабких, погано укомплектованих і озброєних мотострілецьких бригад з'являється одна - потужна, з сучасним озброєнням, забезпечена всім необхідним, мотострілецька бригада. Чи танкова, чи аеромобільна, чи ракетно-артилерійська... Але у нас «скорочення і оптимізація» на практиці призводять до того, що замість двох слабких бригад з'являється одна - ще слабша. Хіба це посилює бойові можливості війська? Отже, в найближчі 2 роки наша армія зменшиться удвічі і стане суто символічною, здатною лише на паради на Хрещатику. Бо існує межа скорочення. Вона визначається не лише економічними можливостями держави, але й її територією, геополітичним становищем, конфігурацією кордонів. Країна, що має 600 тисяч квадратних кілометрів території, не зможе її захистити, маючи лише 100-тисячне військо. За міжнародно визнаними стандартами держава у мирний час повинна тримати „під рушницею" не більше 1% і не менше 0,5% свого населення. Себто, стосовно України, мінімум має складати приблизно 240 тисяч військовослужбовців, а максимум – 480 тисяч. Для порівняння: Російська Федерація, маючи 145 млн. населення і 17 млн. квадратних кілометрів території, утримує збройні сили кількістю 1 млн. 300 тис. військовиків. І це не рахуючи майже 300-тисячних внутрішніх військ МВС, які за озброєнням і можливостями практично не поступаються армії.

Нині українське військо нараховує близько 300 тисяч особового складу. Це потужна сила, навіть за всіх вад нашої військової організації. Але після скорочення навряд чи хтось із числа наших „добрих сусідів" буде рахуватися з українською армією і брати її до уваги, плануючи ті чи інші акції стосовно України.

Символічно і дуже промовисто, що скорочення нашої армії набуло тотального характеру саме після подій на Тузлі, де виявилось, що Збройні Сили України ще здатні чинити спротив агресорові.

Ми не були присутні під час конфіденційних розмов Кучми з Путіним під час візиту останнього до столиці нашої держави, але чомусь саме після цього київські начальники заметушилися зі скороченням війська. Тож вирок українській армії оголошено...

Микола Чорноморенко

Заява лідера КПУ Петра Симоненка у зв'язку із закриттям чергової парламентської сесії містила хамські випади не тільки проти теперішніх демократичних сил, а й проти українських незалежників минулих часів, зокрема Центральної Ради, яку Симоненко оголосив "сумнозвісною". Ба більше: фюрер комуністів тяжко образив увесь український народ, бо виявляється, "головні фактори внутрішньої політичної заворухи – це зовнішні чинники: США та їх сателіти", а зовсім не український народ, який у своїй масі не довіряє ані чинній владі, ані комуністам і прагне збудувати придатне для нормального людського життя суспільство. Виявляється, саме національ-демократична опозиція своїми "варварськими антинаціональними, антидемократичними діями провокує достроковий розпуск Верховної Ради, відкриває Кучмі прямий шлях до третього терміну президентства – причому із збереженням його нинішніх необмежених повноважень". А далі, як то кажуть, "Остапа понесло".

КОМУНІСТИ ЯК ЛАКЕЇ ВЛАДИ

Петро Симоненко наговорив такого, за що, попри депутатську недоторканність, у порядному товаристві чистять пику: "При необхідності негайно вживатимемо адекватні і ефективні заходи... проти тих олігархічних сил із блоку "Наша Україна", які, прикриваючись маскою опозиціонерів, підступно рвуться до влади і до загальнонаціональної власності. Заради цього вони готові... продати Батьківщину, віддати її під чужоземну наругу". Паралельно Симоненко плюнув в обличчя грузинському народу: "Україна – не Грузія, експансія насильства за чужим сценарієм і за чужі гроші у нас не пройде", - що дефакто означає не що інше, як твердження про продажність грузинів як нації.

Цікава ситуація: агент Росії П. Симоненко (а відомо, що КПУ входить у керовану з Москви структуру під назвою СКП-КПСС), людина, котра не раз публічно говорила про тоталітарну імперію СССР як про свою вітчизну, сміє звинувачувати когось з патріотів України у "готовності продати Батьківщину"! Справді, все за Леніним: моральним є те, що служить комунізму. І господарям товариша Симоненка.

А ці господарі, схоже, дали йому команду щосили підтримувати чинний кримінально-олігархічний режим. Відтак треба працювати "у нормальному законотворчому руслі". Що ж є цим руслом? На думку Симоненка - розроблена у відомстві Медведчука "реформа політичної системи, спрямована на вдосконалення державної влади і покращення життя кожної людини та суспільства в цілому".

Нагадаю читачам, що незалежні аналітики довели, що метою так званої "політреформи" є тривале збереження на своїх посадах Л. Кучми та осіб з його оточення, а "вдосконалення державної влади", за висновками авторитетної Венеціанської комісії – вищого європейського органу з конституційного права, зводиться до вкрай заплутаного розподілу повноважень між президентом і прем'єром, унаслідок чого нормальна діяльність вищих органів влади України буде вимушено спрямована в неправове річище. Ось такий перебіг подій, виявляється, і матиме наслідком "покращення життя кожної людини та суспільства в цілому".

Так само на захист влади кинувся П.Симоненко на зустрічі з доповідачами ПАРЄ Ханне Северінсен і Ренатою Вольвенд, запропонувавши їм зняти українське питання з розгляду у Раді Європи і заявивши, що у разі такого розгляду він виступатиме з трибуни ПАРЄ на "захист трудового народу". Ба більше: він фактично звинуватив доповідачів ПАРЄ у "заангажованості" на боці "певних кланів". Не посоромився лідер КПУ і відвертої брехні, сказавши: "ПАРЄ не захищало демократію і нас, комуністів, коли в 2000 році відбувся переворот у Верховній Раді і в угоду пропрезидентським силам і "Нашій Україні" звільнили керівництво парламенту". Насправді блоку "Наша Україна" тоді не існувало...

І що цікаво: всі ці заяви широко транслювалися олігархічними мас-медія. У грудні минулого року Петро Симоненко з'являвся на всеукраїнських чи то державних, чи то "приватних" (читай: при адміністрації президента) телеканалах навіть частіше за Леоніда Кучму і нарівні з прем'єром Віктором Януковичем. Такими є дані чергового моніторингу, проведеного асоціацією "Спільний простір" і комітетом "Рівність можливостей", згідно з якими найнегативніше ці телеканали говорять про Віктора Ющенка і Юлію Тимошенко, а найкраще – про Симоненка, Януковича і Медведчука. Іншими словами, лідера КПУ демонструють громаді в якості такого собі "полум'яного опозиціонера", котрий часом лає владу, але найбільше викриває "буржуазних націоналістів" та "заокеанські змови". І, звісно, закликає до "дружби з братньою Росією". Тобто – з чекістським режимом Путіна.

Раніше цю роль грала "найпрогресивніша соціалістка", але їй вже ніхто не вірить, щоб її продемонстрували висліди останніх виборів. Але порожнім місце "офіційної опозиції" не буває.

Коло замкнулося. Олігархи і чекісти, як відомо, нікому не надають задарма можливості частогусто виходити в ефір і спілкуватися з масами, інколи навіть лаючи чинну владу. За це треба платити. Петро Симоненко й бореться щосили з усіма, для кого Україна – це справді Батьківщина.

Сергій Дехтеренко

НАВІЩО МОСКВІ ПОТРІБНА УКРАЇНА?

Потрібна з багатьох причин. Політичних, економічних, військових, демографічних, ідеологічних, релігійних тощо. Але є ще одна дуже важлива обставина. Росія за будь-яку ціну хоче бути другою в світі надпотугою. Після США. Хоча їй нині надзвичайно важко утримувати статус другої світової ядерної держави. Мати майже зіставну з американською атомну палицю на основі економіки, що поступається навіть Іспанії, неможливо у тривалій історичній перспективі.

Як країна з валовим внутрішнім продуктом (ВВП) на рівні королівства Нідерландів може бути другою наддержавою сучасності? Не може. Але дуже хочеться. Тому Росія всупереч всьому, насамперед всупереч своїй відсталій, хворій економіці, остаточно вирішила кинути виклик США і взяти участь у перегонах стратегічних озброєнь з американцями.

За повідомленням іспанської газети «Rebelion», міністерство оборони США провело випробування системи протиракетної оборони морського базування: за кілька хвилин після запуску балістичної ракети її було знищено засобами ПРО.

Це викликало паніку в середовищі російських військових експертів, адже цей факт свідчить, що найближчим часом військовий флот США зможе близько підходити до узбережжя Росії й нищити російські стратегічні ракети, запущені з підводних човнів. Себто, завдяки новій зброї американців російські ракети буде перетворено на непотріб. Вони стануть металобрухтом, небезпечним лише для самих росіян.

Усе це спонукає Москву до створення нових поколінь високоточної зброї.

Таке стратегічне переозброєння вимагає коштів, коштів, коштів... Де їх брати? Всередині Росії вже майже всі ресурси взято на облік. Проте Москва звикла використовувати ресурси сусідів, як свої власні. Саме з цією метою створюється так званий ЄЕП. В його межах за 3-4 роки можна буде повністю підпорядкувати економіку України, Білорусі, Казахстану інтересам Москви, позбутися „тубільців” на чолі цих економік, передати підприємства цих країн російським власникам і змусити працювати на стратегічне протистояння Росії Америці. Ясна річ, що використання української економіки буде максимально хижацьким, „одноразовим”.

Є й історичний досвід Кремля. На початку 30-х років червона Росія потребувала індустріалізації. Її було проведено ціною українського геноциду-голодомору. Мільйони українців гинули від страшної голодної смерті, а мільйони пудів українського хліба Москва продавала за кордон за демпінговими цінами. Бо тоді їй треба було протистояти «імперіалістичному оточенню», а нині – Америці.

Висновок: у разі вступу України до ЄЕП нам доведеться заплатити життями і долями наших дітей за російське прагнення до світового панування. ЄЕП потрібен їм, щоб забрати з України все, що вони ще не встигли взяти за попередні 350 років. Від нас залежить, чи буде нас ще раз використано, як гній російської історії.

Євген Степанюк

НЕ ДАЙМОСЯ

Лідер “Нашої України” Віктор Ющенко, коментуючи рішення Шевченківського районного суду Києва, який виніс ухвалу припинити вихід газети “Сільські вісті”, зазначив, що це далеко не перший приклад владного тиску на опозиційні видання. “З наближенням виборів владу дедалі більше дратуватиме правдива інформація, і можна прогнозувати, що незабаром подібні кроки застосують щодо інших опозиційних видань,” – зазначив лідер “Нашої України”. За його словами, гоніння проти “Сільських вістей” є свідченням слабкості влади, у якої не залишилося інших аргументів, окрім тиску та спроб закриття надзвичайно популярного, масового видання.

„А НАМ СВОЄ РОБИТЬ!”

Українська владна еліта спантеличена: в черговий раз не знає, куди йти. Одні тягнуть Україну в союз, із префіксом „євро”, інші задкують до „оновленого” ЄЕПу. Це по-нашому, по-українськи. А чи не настав час творити власну систему?

Так чинять японці, корейці, китайці. А може, у нас для того духу мало чи матерії? Для покращення першого варто лиш примусити наших державних мужів вивчити праці Донцова, Міхновського, Петлюри, Бандери та ще цілої низки теоретиків українського націоналізму. Вивчали ж вони несамовито твори імперських шовіністів – Маркса, Леніна, Сталіна і навіть Енгельса. Для збільшення матерії треба й того менше: збудувати більше міцних українських в’язниць для крадіїв народного добра. Тільки так складуться умови «нам своє робить».

Згадаймо, як важко було народові Угорщини протидіяти СРСР, коли на території радянського посольства навіть був повішений їхній прем’єр-міністр. А вони не поступилися принципами „своє робить” та власної самоорганізації. А угорці ж - невеликий за чисельністю народ без власних матеріальних ресурсів.

Ми – великий народ із власними матеріальними ресурсами, достатніми для цілковитої власної самоорганізації.

Згадаймо, як хитався український істеблішмент тисячу років тому між Римом і Візантією, між іудейським Каганатом та магометанським Сходом і пізніше - між Портою та Польщею, між Росією та Німеччиною. Не бажав „своє робить”, шукав паразитичного існування.

Врешті-решт простолюдини почали тікати від тих пошуків світ за очі: до Америки, на Зелений, Малиновий, Середній Клин. А в Португалії незабаром від українських заробітчан треба буде обирати посла чи сенатора до парламенту.

Не хочуть наші люди «своє робить». Чужинцям хочуть робити, а собі – ні. Не випадково Україна потрапила до СРСР. Коли інші народи будували національні держави, наші соціалісти, боротьбісти та есдеки з есерами будували... соціалізм.

У 1991 році історія повторилася. Згадаймо, як перший президент заявляв, що треба будувати в Україні таке життя, щоби «всім тут було добре». Збудували. Всім добре: не було війни, не було погромів, не було громадянської непокори та ворожнечі. Всім стало добре: євреям, росіянам, китайцям та африканцям.

Усім, крім українців. А причина криється в тому, що наші національні провідники, які відсиділи в тому самому Союзі по таборах, віддали владу своїм колишнім конвоїрам. Віддали добровільно, без війни, та ще пішли до тих колишніх конвоїрів у служки. Просвітлені й „продвинуті” раби та їх конвоїри – то є сучасний український істеблішмент. З ним ми маємо працювати та боротися.

А як іде сучасна українська самоорганізація? Яскравим прикладом тут може бути діяльність Бутейка, Хорошковського, Зварича з одного боку та Кучми, Грищенка, Януковича з іншого боку. Перші наполягають на перевагах європейського буття України, другі – євроазійського. Опозиція „своє” не робить.

Можна скільки завгодно маніпулювати цифрами, фактами, подіями та явищами, але якщо ми не будемо „своє робить”, то ніякий союз нас не врятує. Український істеблішмент у 1922 р. вважав за найліпше пристати до Союзу „вільних” держав. Коли ж у 1991 р. ми почали Союз той розбирати, то не отримали не тільки належної частки свого внеску туди, але у нас забрали та поділили суто наше добро. Де зараз наше золото, діаманти, долари, куплені за кордоном? Один істеблішмент вкладав народні зусилля та добро у той союз, а інший все звів до «нульового варіанту», лише б залишитися при годівниці та владі.

Ми повинні співвідносити свою силу із силою та потужністю чужинців. Силу й могутність можна по-справжньому визначити тільки у боротьбі. Без змагу, герцю ніхто не знає своєї сили. Одна справа - мати зброю, військо, заводи і зовсім інша – перемогти у війні. Часто-густо на війні перемагає далеко не сильніший. Понад те наслідками перемоги також користують далеко не переможці. Для цього люди споконвіку вигадали та запровадили цілу науку та окрему людську діяльність під назвою „дипломатія”, „політика”, „торгівля”.

Переможець у Другій світовій війні - СРСР - помер, а переможена Німеччина процвітає. Процвітає без збройної та силової перемоги. Процвітає, незважаючи на потужність США, Великобританії, Франції, Японії. Там продали навіть гордість нації – завод „Мерседес-Бенц” французам та не злякалися експансії чужинців. От чому проблема не в тому, хто купить „Азовсталь”, а в організації самих себе. Наша система відбору кадрів не дозволяє далі нам організовуватися. Система не дає притоку нових людей, не дозволяє вчасно проводити ротацію істеблішменту. Вона навіть не дає нам запобігати фальсифікації виборів. Себто, проблема організації в самому механізмі відбору. Сам механізм треба організовувати. А це вже національний маразм.

От і дає такий маразм таких „установлювачів” нашого буття як Хорошковський, Пустовойтенко, Кінах, Кучма, Тигіпко, Толстоухов... Вони не витримують конкуренції з чужинцями в своїх галузях діяльності та рано чи пізно приводять нас до краху. Президент-пенсіонер міняє їх місцями, але це загалом нічого не змінює. „Своє робить” може лише сильна особистість у дієздатній та потужній системі самоорганізації нації. Вирішувати проблеми держорганізації в той час, коли та держорганізація повинна вирішувати наші проблеми, - сизифова праця.

Тому в першу чергу треба думати над творенням потужної недержавної, а саме – суспільної самоорганізації нації. Буде держава чи ні, зміниться її тип, форма та режим влади чи ні, але добре випрацьована суспільна самоорганізація народу завжди дає останньому гарантію поступу, життя. Ми ж завжди з нашою системою організації лише виживаємо, а не живемо. Самоорганізація Козацької держави призводила до виживання, а не життя українського селянства. Самоорганізація УНР – до виживання в умовах чужої громадянської війни на наших теренах. Самоорганізація УРСР – до виживання в умовах радянського голоду та холоду. Самоорганізація сучасної держави Україна - не виняток. Вона так само призвела до виживання українців в умовах, коли всі інші нації живуть.

Чим відрізняється зріла нація від недорозвинутої? Перш за все своїми правами в умовах так званих «перехідних періодів». Зріла нація на «переходах» не втрачає нічого: бюджету, грошей, власності, людей, війська, впливу, суверенітету. Вона лише урегульовує новопосталі взаємини.

Порівняємо, як ділили різні істеблішменти за часів Брест-Литовської угоди. Керівництво УНР поклалося на чужинців-турків та німців, які „гарантували незалежність УНР та недоторканість її кордонів” у випадку нападу іншого учасника угоди – РРФСР.

„На переході” турки та німці не виконали своїх обіцянок та не стали на смерть битися з росіянами за життя УНР. Ми втратили українські землі, власність, гроші, суверенітет нації і сам істеблішмент. Така ціна прагнень побудувати соціалізм в часи, коли всі інші народи будують національні держави.

Подібне відбувається впродовж десяти останніх років у сучасній Україні.

Коли інші нації будують шовіністичні, дискримінаційні держави (США, Ізраїль, Росія, країни ЄС), ми знову будуємо „рай для всіх”.

В той час, коли німці, французи, британці, американці віддають брудну та невигідну роботу чужинцям, ми творимо їм кращі умови, ніж для своїх громадян.

Чому негри, жиди, індуси та китайці не їдуть в Україну працювати сантехніками, прибиральниками, асенізаторами, вантажниками, робітниками на українських плантаціях? А чому вони їдуть до поляків, німців, угорців, французів, британців? От тут і криється відповідь на те, як треба „своє робить”. Як бачимо, проблема не в силі та потужності чужинців, а в нашому уявленні про них та самих себе. Всяка боротьба має сенс. Якби малесенький чеченський народ зважав на міцність та потужність росіян, то він ніколи б не повстав на боротьбу за свою гідність і незалежність.

Читаючи дописи Бутейка, Кучми, інших пенсіонерів та піонерів нового українського буття, знову роблю висновок - істеблішмент уникає боротьби. Уникає навіть організовувати бажаючих та охочих до неї.

Це небезпечно. Небезпечно вже тим, що в час „ікс”, коли, внаслідок зовнішніх чи внутрішніх процесів, почнуть валитися такі „потужні” держави, як „Федерація” Росії, „Євросоюз”, Україна буде знову не готовою до соборності своїх земель, своєї оборони, творіння власної цивілізації, де люди будуть жити, а не виживати.

Саме в цьому можна звинувачувати сучасний український істеблішмент. І саме в цьому, на мій погляд, полягає основна його відповідальність та історична роль. Приклади буття в ЄС та РФ свідчать, що світ скочується до цілковитого гедонізму, споживання, всього того, що римляни визначили як потребу „хліба та видовищ”. Ми хочемо туди?

Тільки змаг може показати нам, хто й чого вартий. Нам справді за будь-яких історичних умов нічого не залишається, як „своє робить”.

Микола Харків

Курган пам'яті

21 січня 1918 року біля села Літки Броварського району на Київщині відбувся нерівний бій між воїнами Української Народної Республіки і більшовицькими військами. Понад двадцять юнаків віддали своє життя за незалежність України. Їхня мрія була втілена в життя лише через понад п'ять десятиліть. А до того – довгі роки забуття. Літківчани поховали бійців УНР, і на місці їхнього вічного спокою було насипано курган. Проте згодом більшовицька влада дала вказівку зрівняти його із землею, а про загиблих воїнів УНР можна було говорити лише пошепки. Але літківчани зберегли пам'ять про мученицьку смерть молодих бійців, передавали її із покоління в покоління, і вже в часи, коли Україна стала незалежною, зусиллями патріотичної громадськості села й району на місці поховання бійців УНР було знову насипано курган і встановлено пам'ятний хрест. З того часу вже стало традицією щороку 21 січня вшановувати пам'ять загиблих воїнів мітингом-реквієм. Відбувся він у Літках і нинішнього року. Біля могили-кургану зібралися представники політичних партій блоку Віктора Ющенка „Наша Україна" з Броварів і району, учні Літківської загальноосвітньої школи, мешканці села. Відкрив мітинг-реквієм літківчанин, голова Літківського осередку НРУ Василь Шусть, який сам брав безпосередню участь у відновленні кургану.

Отець Роман - настоятель УПЦ (КП) - відслужив молебінь. Зі словами-закликами не забувати про тих, хто відстоював незалежність України, бути гідними продовжувачами їхньої святої справи, до присутніх на мітингу звернулися: голова Київської ОО НРУ М. Бондаренко, голови Броварської районної та Броварської міської організацій УНП М. Хрущенко та М. Бунь, уродженець Літок, доктор технічних наук, професор О. Музиченко, учитель місцевої школи Я. Сацький та інші.

Алла Топчій,
голова Броварської МО КУН

Прийміть до ваших лав!

Шановна редакціє!

Звертається до вас студент Криворізького педагогічного університету. Навчаюсь на другому курсі фізико-математичного факультету за спеціальністю математика та основи інформатики. Перед цим служив у військах Збройних Сил України.

З дитинства мене батьки виховували патріотом, і я завжди любив свою справжню Батьківщину – Україну, хоч нам нав'язували, що Батьківщина – СРСР. Завжди було не байдуже те, що відбувається в нашій країні. Я хочу бути корисним своїй державі і своєму народові. Для цього вирішив вступити до лав Конгресу Українських Націоналістів, вважаю, що лише в КУН – істинні патріоти, які найбільше докладають зусиль, щоб змінити життя нашого народу.

Якщо це можливо, допоможіть мені стати членом Конгресу Українських Націоналістів і разом з вами боротися за щастя нашого народу.

Ігор

НЕ ВТРАЧАЮЧИ ДУХУ Й ВОГНЮ ВІРИ

У м. Городку, що на Львівщині, 24 серпня 2003 року було відкрито пам'ятник героям УВО і ОУН: Дмитру Данилишину, Василю Біласу, Юрію Березинському і Володимиру Старику, які 30 листопада 1932 року за вказівкою ОУН здійснили героїчний чин у боротьбі за волю і незалежність України – збройний напад в Городку на поштово-судову установу польського окупаційного режиму на знак протесту проти так званої пацифікації (репресивних дій) поляків проти українського населення, а також з метою роздобути кошти на збройну боротьбу ОУН. Двоє героїв загинули на місці, а двох затримала польська поліція.

У річницю нападу на будинку було відкрито меморіальну таблицю, яку освятили українські священики. На урочистості виступили: заступник голови райради О. Андрущишин, голова МО КУН С. Везденко, голова РО КУН В. Врублевський, народний депутат України А. Шкіль.

Польовий суд над учасниками нападу відбувався з 17 по 22 грудня 1932 року. В останньому слові Д. Данилишин сказав: **„Я знаю, що мене жде. Я був і є на все готовий. Тільки шкодую, що не зможу далі працювати для нашої неньки України!"** Василь Білас в останньому слові заявив: ***„Я свідомий своєї вини і кари. Я – український націоналіст і революціонер".*** Їх обох було засуджено до смертної кари. Якраз на латинське Різдво. Всі сподівалися, що в день такого великого свята окупант не проллє крові, та даремно. 24 грудня 1932 року, в суботу вдосвіта, коли по всіх костьолах Львова поляки колядували, рука ката накинула петлю на шиї В. Біласа й Д. Данилишина. Так вони принесли в офіру своє життя за Україну.

Польські шовіністи шаленіли від радості, думаючи, що їхні смертельні вироки налякають українців. Та смерть героїв потрясла суспільство. В ряди ОУН вливались свіжі сили. Визвольні змагання набирали масового характеру. Геройська поведінка на суді і смерть двох юнаків були найкращою агітацією за визвольний рух.

Молоді, ще малоосвічені юнаки показали світові, як українці борються за волю, і водночас продемонстрували незнищенність української ідеї.

У момент їх страти по всьому краї дзвонили дзвони. Їх ще почули і хлопці перед смертю. Їх звук переходив від церкви до церкви, від села до села. Плакала вся Галичина, - так описує ці події письменник Роман Горак.

Прості слова страчуваних, кинуті в обличчя ворогові, запали в душу українцям. Юнаків було зараховано до когорти мучеників за Україну, національних героїв, їх імена стали прапором визвольної боротьби, а суд над ними зрушив сумління широких українських мас у світі. Городок уперше за довгі роки неволі поставив запитання: хто ми, і чому досі ми є рабами без держави?

Справа про невдалий напад на пошту в Городку була винесена на суд ОУН, у результаті чого тодішнього крайового провідника на західно-українських землях Б. Кордюка усунуто від виконання обов'язків, а на його місце прийшов Степан Бандера – легенда визвольної боротьби українського народу.

Наша незалежність полита кров'ю багатьох героїв – тож бережімо її!

Володимир Врублевський,
голова Городоцької РО КУН,
Львівська обл.

ХРОНІКА

Ужгород

25 січня 2004 року в приміщенні „Просвіти" відбулася Закарпатська обласна конференція КУН, на яку з'їхались більшість голів районних та міських осередків Конгресу. На конференції виступили заступники голови Конгресу Володимир Борейчук та Михайло Вовк.

Конференція заслухала звіт голови Закарпатської ОО КУН та дала оцінку роботі обласної організації. Керівництво організацією на Закарпатті знову довірено Василю Гурзану. Було проаналізовано ситуацію навколо Мукачівських подій, а також дано характеристику політичного та соціального станів в області. Делегати прийняли заяву, в якій засудили дії керівників Закарпаття.

КОМУ ВИГІДНА БРЕХНЯ В „ХЕРСОНСЬКОМУ ВІСНИКУ"?

Газета «Херсонський вісник» - видання Херсонського міськвиконкому, що виходить у світ з благословення його голови Володимира Сальдо. Її редактором днями призначено Олега Грушка, який і надрукував нещодавно фотографію акції молодіжної організації КУН під міською ялинкою (це було гасло: «Вітаємо всіх українців з кінцем року Росії в Україні") з образливим коментарем.

Так, українські націоналісти обурені тим, що 2003 рік з волі нашого гаранта визнано роком Росії в Україні. Декілька століть Україна була колонією імперської Росії, і в радянські часи ця політика тривала під прикриттям брехні про братні почуття Росії до України. Це «братнє» почуття удава до своєї жертви. Тут не йде мова про взаємини українців і росіян. Мова йде про владну верхівку, про політику царської і радянської Москви стосовно України.

Російські ЗМІ нахабно лізуть громадянам України в душі. Пропагують свою культуру, у виступах паплюжать все українське, наводнюють Україну порнографічною літературою і зеківським жаргоном. А як нахабно діють священики Московського патріархату. Ось, скажімо, у селі Калінінському Бориславського району Херсонської області селяни своїм коштом побудували церкву і капличку, а Московський патріархат відбирає її. Нещодавно представники громади Московського патріархату, озброївшись металевими прутами, молотками і ломами під головуванням священика МП Івана Готи жорстоко побили священика Київського патріархату отця Віталія Головкова. Били його і старосту до втрати свідомості. І далі ці „християни" вдаються до відвертих погроз: „Мы вас били, будем бить, и нам за это ничего не будет!" Погрожують розправитися не тільки з отцем Юрієм, а й із його дітьми і матір'ю. А де ж кучмівська адміністрація області?

А хіба знає Євген Грушко, вихований на комуністичній ідеології, правду про українських націоналістів? Він її і знати не бажає.

Чого ми, націоналісти, прагнемо і за що боролись та боремось?

Головною метою Конгресу Українських Націоналістів залишається боротьба за побудову Української самостійної соборної держави. Ми прагнемо пробудити почуття національної гідності в українців, нащадків героїчного минулого нашого народу. Ми будемо робити все, щоб українська національна ідея стала світоглядом кожного українця і головним фактором консолідації нації.

Конгрес пильно стежить за дотриманням законодавства щодо державного статусу української мови, гостро реагує на спроби антиукраїнських сил витіснити її на узбіччя суспільно-політичного життя.

Чи можна поставити знак рівності між такими поняттями, як націоналізм, нацизм, фашизм, шовінізм?

Нічого спільного між націоналізмом і наступними трьома „ізмами" нема. Націоналізм – це патріотизм у дії. Націоналізм не принижує інших націй, але ставить свою в ряд рівноправних суверенних націй. Гаслами націоналістів були і є: «Свобода народам!», «Свобода людині!», «Бог і Україна!» Тож, пане Грушко, читайте правду про НКВДистів і УПА. А як нема у вас такої літератури, то приходьте, ми дамо.

Перед членами КУН вам слід вибачитися за брехню і образи, бо й ми, як громадяни України, знаємо свої права. Разом з вибаченнями надрукуйте й цю статтю, щоб і російськомовні українці, і росіяни розібралися, хто є хто.

Т. Карпець,
від проводу ХОО КУН

ВІДБУВСЯ МІЖНАРОДНИЙ ТУРНІР, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПАМ'ЯТІ СТЕПАНА БАНДЕРИ

17-18 січня в м. Івано-Франківську проходив турнір по дзю-до, присвячений 95-ій річниці з дня народження Провідника української нації Бандери. У святково прибраному державним прапором, прапорами блоку „Наша Україна" та червоно-чорним прапором українських націоналістів залі фізкультурного коледжу м. Івано-Франківська зібралося понад 80 учасників турніру. Свої команди виставили міста: Київ, Житомир, Львів, Тернопіль, Хмельницький, із сусідньої Молдови – Кишинів і Бельци, також взяла участь у турнірі команда Румунії.

Організаторами турніру виступили: Івано-Франківська міська рада на чолі з міським головою З. Шкутяком, Івано-Франківська організація КУН, особисто її голова Л. Слюсар, директор дитячої спортивної школи Р. Перета, який і був головним суддею турніру. Слід відзначити, що фінансову допомогу в організації змагань надала міська і обласна влада, а також особисто голова Івано-Франківської федерації дзю-до.

Відкрив турнір вступним словом голова міського спорткомітету п. О. Оклієвич. Поздоровили учасників турніру й розповіли про життєвий шлях С. Бандери та його боротьбу за незалежність нашої держави заступник міського голови О. Сич, голова проводу Івано-Франківської МО КУН Л. Слюсар, секретар міськради І. Кінаш.

Святковості турніру надали виступи відомих в Івано-Франківську виконавців естрадної пісні Мирослава Петрика, Лесі Соболевської, Ореста Турка, Наталії Гупан, Валентини Зосюк.

Організатори змагань вручили всім призерам пам'ятні медалі з портретом С.Бандери, грамоти, цінні подарунки, літературу, в якій описується життєвий шлях Провідника.

Турнір відзначився як кваліфікованим суддівством, так і високим рівнем організації. Задоволеними залишилися усі: спортсмени, тренери, вболівальники, глядачі й організатори. Проведення таких турнірів уже є традицією, і цьогорічний був 10-тим, ювілейним.

Модест Конрад

На прощу до ГЕРОЇВ

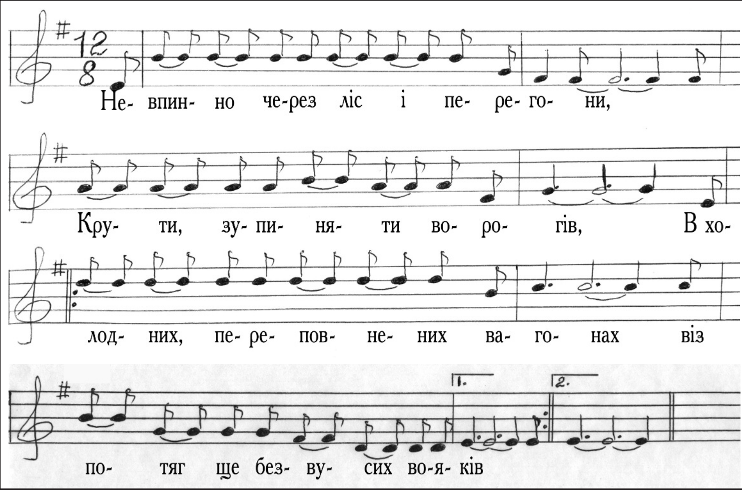
‹1 Прикметно, що при всьому різнобарв'ї партійних прапорів назви партій промовців не оголошувались – виступали просто народні депутати України: Левко Лук'яненко, Іван Плющ, Борис Тарасюк, Степан Хмара… "Тут полягли найкращі сини нашої нації, – мовив Олексій Івченко. – Їх подвиг є прикладом боротьби за Батьківщину. Цього року ми дамо відсіч яничарам, яким не потрібна українська нація". Голова Київської організації Конгресу Євген Лупаков закликав громадськість іти в маси, створювати щось на кшталт похідних груп ОУН – бо ж лишень усі разом переможемо.

Після виступів єпископ Чернігівський і Ніжинський УПЦ Київського патріархату Михаїл відслужив панахиду за загиблими героями. На почесній варті стояли їхні однолітки – студенти Чернігівського військового авіаційного ліцею…

Відзначала 86-ту річницю славетного бою й столиця. Урочистості відбулися біля Аскольдової могили, де поховані тридцять героїв. У Будинку вчителя презентовано книжку "Героїка трагедії Крут" (упорядники Володимир Сергійчук та Ярослав Гаврилюк), видану спільними зусиллями Центру українознавства КНУ імені Тараса Шевченка та історико-культурологічного товариства "Герої Крут". Студенти військового ліцею імені Івана Богуна мали змогу не тільки подивитися виставу про подвиг своїх попередників, режисовану народною артисткою України Галиною Яблонською, а й узяти в ній активну участь...

Молодь ушанувала пам'ять славетних вечором у Київському державному театрі оперети. "Крути. Концерт для ангелів" – таку назву мало дійство, що об'єднало співаків Тараса Петриненка, Тетяну Горобець, Марію Бурмаку, барда Едуарда Драча, гурти "Мертвий півень" та "Кому вниз". Зі сцени не звучали високі врочисті слова, та й про сам подвиг ішлося мало – артисти просто співали те, чого, напевно, не доспівали крутянські ангели… А вінком пам'яті їм були молоді обличчя в залі й, сказати б, органічна українська мова – ніби після того січня 1918 року й не зазнали ми системного винищування голодоморами, таборами, насиллям і страхом… Отак слухаєш ту мову в переповненому театрі й точно знаєш: буде Україна!

Марія Косовська

Під Крутами

Сл. і муз. Володимира Горбатюка

Невпинно, через ліс і перегони,
Під Крути, зупиняти ворогів,
В холодних переповнених вагонах
Віз потяг ще безвусих вояків.

В руках рушниці, кілька жмень набоїв,
Серця ще б'ються, сповнені надій,
Не знали хлопці, що вони герої,
Що то їх перший і останній бій.

Стояли твердо, бились до загину.
Не маки в сніжнім полі зацвіли –
То запеклася кров за Україну,
Яку вожді ще вчора продали.

Чому впала народжуваність

Як приріст людності упав,
На ноги Брежнєв
Кремль підняв:
- Чому у більшості сімей
Так мало родиться дітей?

Партійна тут і каже кліка:
- Дух Маркса
треба нам покликать!

От Брежнєв і питає духа:
- Невже ж ми
допустили ухил
Від провідних твоїх ідей,
Що мало родиться дітей?

А дух і каже:
- Відібрали
Ви землю, банки, капітали,
Заводи, фабрики,
крамниці -
Всі засоби
для виробництва.
В державу здавши все, як є,
Ви слово сповнили моє.

Та засіб виробу нащадків
Лишився ще
в руках приватних...
Як ви його відберете
І у державний фонд здасте,
Тоді і вдасться малуватий
Ваш приріст
людності підняти.

Власна думка

Вступав до партії Петро,
І на партійному бюро
В організації первісній
Свій кандидатський
держить іспит.

Цікавить, бач,
партійний клан
Петрова думка про Іран,
Чому до партії вступає,
У чому бачить блуд Китаю
І що у Польщі за біда?

Петро на все відповіда
Сухою мовою газет,
Його слова, як трафарет,
Неначе зміст
усіх цих квестій
Він щойно вичитав
з «Ізвєстій».

Отут і взяв секретар слово:
- Ви пресу знаєте чудово,
Та ми питаєм з розрахунку
Почути вашу власну думку.

Петро на хвильку
завагавсь,
Тоді подумав і сказав:
- Що ж, власну думку
то я маю,
Та я її не поділяю.

Хто наші предки?

З муллою
рабин сперечався:
Від кого
рід людський почався?
Питає рабин у мулли:
- Адам і Єва хто були?
І додає: - Були гебреї!
Це видно з Біблії всеї.
Мулла сміється: - Зовсім ні,
Ви речі кажете смішні,
Вони, як твердять
дослідяни,
Були совєтські громадяни.
- Що? – рабин
з посміхом на те –
Байки Ви, голубе, гнете!
Мулла ж: - Я голову даю,
Що думку доведу свою:
Бо ні Адам, ні Єва, брате,
Не мали зовсім
в що убратись,
А бувши голими обоє,
Не мали даху над собою,
І з яблуком на всю сім'ю
Гадали, що живуть в раю.

С.Караванський
Гуморески із книги "Гумористичний самвидав"

Веселка з кольорів любові

Таня Гук

МОЯ ВЕСЕЛКА

Таня Гук

Ця книжка потрапила до моїх рук випадково, і, за звичкою, я стала читати її з кінця. А в кінці були оповідання для дітей, і серед них такі перлинки, як „Ницько гуляє на весіллі", „Червоноперий Півень", „Три листочки", „Поросятка Дуді і Бубі", „Зустріч малого Ницька з сердитим гусаком" та інші. Оповідання побудовані на дитячих спогадах авторки, зворушливі й цікаві, тож я із задоволенням перечитала всю книжку.

Ніхто ніколи не запитує автора, як він жив і в яких умовах писав, - завжди оцінюється лише текст. Химерна і непроста доля, помарудивши не рік, не два, закинула свого часу пані Тетяну Гук, уродженку Катеринославщини, до Німеччини. Про це авторка розповідає в невеликому есе „Дещо про себе" – воно й відкриває книжку її спогадів, нарисів та оповідань для дітей, що не так давно з'явилась у видавництві імені Олени Теліги під назвою «Моя веселка»: „... ми вдвох, не ліниві, працювали й купили собі гарне помешкання, умеблювали його чудово, як казали декотрі, але життя в Румунії ставало нестерпним. Сталінізм був гіршим, як у себе дома. Одного дня вдосвіта, взявши в руки тільки одну валізку, ми пустилися на захід..."

Упродовж років пані Таня писала до різних українських видань, але видавати написане було не так просто: у чужини є свої закони. Голос Батьківщини-України завжди дзвенів у душі, і коли нарешті замаяли над Києвом синьо-жовті прапори, Таня Гук за першої ж нагоди поїхала на батьківську землю, де добрі люди й допомогли народитись «Моїй веселці». Дуже цінні в ній спогади про святкування Різдва й Великодня на Буковині, які описуються з етнографічною докладністю очевидцем та учасником. Привабливі й гарно викладені дорожні нотатки про мандри західними країнами, де особисті враження поєднуються з інформацією про ці країни. Авторка водночас не забуває про Україну, з гіркотою порівнює нестатки українців із добробутом населення в інших державах: «Чому така маленька і від природи бідна Мальта – така багата і вільна, а велика й багатюща Україна – така бідна й у тяжкій неволі?» Там, на Мальті, Таня Гук встановила (для цього їздила туди двічі), що одна із скульптур у ко-катедрі м. Валетти зображує запорізького козака. На Мальті цього не знають і тим більше не можуть пояснити, як це сталося. Не виключено, «що мальтійський кам'яний запорожець може зацікавити істориків і мистецтвознавців України. Безперечно, слід провести спеціальне дослідження», - писала в передмові до книжки світлої пам'яті Олена Апанович.

У книжці вміщено сім есе, присвячених Тарасові Шевченку: це й біографічні дані про деякі особливості й деталі його жертовного життєвого шляху, і висвітлення значення Шевченка для українців, також розкривається зміст окремих творів Шевченка, зокрема авторка відзначає музикальність Шевченкових поезій.

Приваблюють оповідання, присвячені історичній тематиці, переважно козацтву, - вони написані популярно і розраховані на широке коло читачів. Таня Гук виступає тут як активний пропагандист української історії.

Незаперечним позитивом книжки є чуття авторкою слова і добре володіння ним, уміння підмітити важливі деталі – отже, чіпке, письменницьке око авторки, - знання людської душі і, що дуже важливо, позиція патріотки, яка не раз підтверджується публіцистичним пафосом викладу. А чудовий нарис «Побратими», гадаю, невдовзі посяде своє місце в хрестоматіях для школярів. Велика любов до України, до її слова й народу, що була живлющою для Тані Гук на чужині, тепер є паролем нашої єдності й рідності.

Книжка безперечно засвідчує літературний хист авторки, і можна лише пошкодувати, що доля та обставини не дозволили Тані Гук знову й знову оприявнювати його новими творами й книжками.

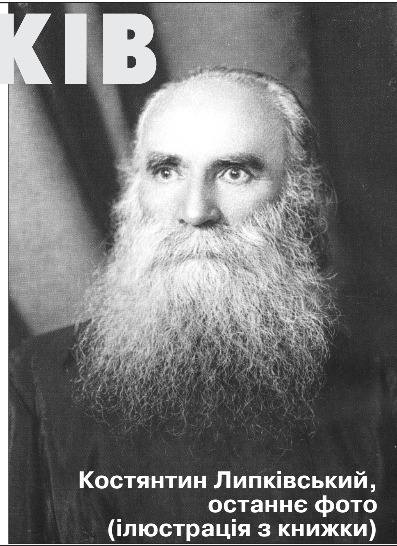
Наталка Поклад

Тіні незабутих предків

Вийшла друком книга "Тіні незабутих предків" Костянтина Липківського – онука славетного першоієрарха УАПЦ митрополита Василя Липківського. Її побудовано на унікальному документальному матеріалі.

Ключові події, вузлові моменти духовного життя України кінця XIX - першої половини XX століття постають у цьому есе крізь історію однієї родини та найяскравіших її представників, що ними має пишатися вітчизняна культура. Розбудову національного театру – від Першого Державного театру імені Т.Шевченка й Одеської Держдрами до першої сцени країни, Київського театру імені І.Франка – простежуємо через долю народної артистки України, легенди одеської та київської сцени Катерини Осмяловської та її чоловіка, учня реформатора української сцени Л.Курбаса, актора й режисера Леся Липківського. Історія становлення, розквіту та знищення Української Автокефальної Православної Церкви подається через постать та трагічну долю її засновника і першого митрополита отця Василя Липківського. Вражає духовна могуть цієї людини. Хоча б згадати його останню промову на Соборі під пильним оком агентів ДПУ: "Чого злякались? Чого перестрашилися? Чи не знали раніше, куди й для чого йдете? По нашій вірі Бог послав нам хвилеву радість духовного відродження. Але за нетвердість нашої віри Бог посилає випробування. Хто могутніший за Бога? Кого, крім Нього, маємо боятися?.. Не звертайте на побічні шляхи, не наважуйтесь на облудні манівці! Тільки відкритий і простий шлях є найближчий до Бога".

Олена Коломієць

Костянтин Липківський, останнє фото (ілюстрація з книжки)

З когорти нескорених

До 80-річчя від дня народження Дарки Гусяк

Стаємо на коліна перед вами, дорога наша подруго по боротьбі. Схиляємо голову перед вашою мужністю. Здоров'я Вам і ще раз здоров'я, шановна пані Дарко! Ми гордимося Вами і тішимося, що Ви з нами є!

Дарка Гусяк народилася 4-го лютого 1924 р. в заможній українській родині у Трускавці, що біля Львова. Легендарні українські патріоти Дмитро Данилишин та Василь Білас, що загинули від рук польських окупантів у 1932 році у Львові, були близькими родичами мами п. Одарки - Марії Гусяк.

В сім'ї Юрка та Марії Гусяк росли три доньки – Леся, Одарка та Зеня. Родина Гусяків зазнала репресій ще з приходом перших совєтів. У 1940 р. був арештований і засуджений на 17 років совєтських тюрем батько Юрій Гусяк.

У Трускавці, по сусідству з Гусяками, мешкала родина батькової сестри Наталії Різняк (дівоче Гусяк). Троє братів цієї великої родини Різняків були членами ОУН. Найбільш відомим і легендарним був Роман Різняк (псевдо Макомацький). Саме він залучив до співпраці в ОУН свою сестру Дарку Гусяк.

Ще більше долучається Дарка до праці в ОУН і УПА під час німецької окупації. З приходом радянських військ у 1944 р. через загрозу арешту енкаведистами змушена перейти на нелегальне становище. У 1946 р. разом з підпільницями Олею Ільків та Мартою Пашковською їде до Стрия і там вперше знайомиться з Катрусею Зарицькою, не підозрюючи, як тісно переплететься їхнє життя в майбутньому. Від Катрусі одержує завдання та інструкції для організації хати-криївки. Діставши документи переселенців з Польщі, Одарка з мамою і Мартою Пашковською організовує таку хату в селі Грімне Городоцького району. В тій хаті перебував три тижні узимку 1947 р. провідник УПА Роман Шухевич.

Саме з цього часу Дарка Гусяк стає зв'язковою легендарного генерала. Вона виконує його особисті доручення.

Під страшним тиском НКВД падали пункти зв'язку. Вже арештували маму. Відчувала за спиною чорні тіні шпиків. Доповіла провіднику, що за нею слідкують. Тоді провідник сказав, що вона мусить виконати ще одне завдання і зникнути зі Львова.

Коли прийшла на умовлену зустріч, закралося почуття зради. Довго крутилася вуличками, щоби загубити свої сліди, щоб переконатися, що немає «хвоста». Радше відчула, ніж побачила, що навшпиньки підбігають до неї і хапають за руки. Це сталося так несподівано, що навіть не встигла вихопити пістолета, з яким не розлучалася ні вдень, ні вночі.

Схопили, скрутили, кинули в авто. Привезли у великий кабінет в управлінні НКВД. Спочатку пробували лагідненько підкупити: відпустять, влаштують життя, звільнять маму. Не заговорила. Тоді привели слідчого капітана Гузєєва і почали катувати. Взагалі, слідчих було багато. Кожний посвоєму намагався розговорити, але в основному били. Спочатку відрізали косу. Знімали наручники і ними били по голові, що аж іскри з очей сипалися (колись думала, що це образне поняття, а виявилося, що справді сипляться). Били по вухах, по руках і ногах. Ноги були, як дошка до прання. Цигарки гасили до нігтів на руках. Затискали пальці у дверях. Били гумовими палицями й пасами. Дарка сама знімала з себе одяг перед катуваннями, бридилася, коли кати доторкалися до неї, і не плакала, не кричала під час тортур – лише молилася. Кати навіть думали, що вона не відчуває болю, що займалася йогою. На додаток до цих тортур - зовсім не давали спати.

Та найважче було, коли за фанерною перегородкою били найдорожчу для неї людину – маму. Мамин крик доводив до відчаю.

Слідство у Львові тягнулося цілий рік, потім ще рік у Києві. День у день одні і ті ж запитання, тільки слідчі мінялися. Нарешті зачитали вирок – 25 років тюремного ув'язнення. Уявімо: вузенька камера на шість ліжок – по три з обох боків - і вузенький прохід між ними, світла не було. Чи можна в таких умовах прожити 25 років? Сказала собі, що можна, що мусить. І це було вирішальним. Спочатку була Верхньо-Уральська тюрма, потім Володимирівська.

Мінялися правителі, закони, але незмінним лишався термін ув'язнення чотирьох жінок-українок: Галини Дидик, Дарки Гусяк, Катерини Зарицької і Марії Пальчак.

Хоч у 60-х роках максимальний термін ув'язнення у тодішньому СРСР становив 15 років, їхні справи не переглядалися. Лише у 1969 році під тиском світової громадськості їм замінюють тюремне ув'язнення на табір суворого режиму. Після досить довгих митарств опиняється в Мордовії, в селі Барашево. Але й це було великим благом: після 19 років перебування в кам'яному мішку доторкнулася до землі. Натикали у землю насінинок, що прийшли у листах, і зацвіли навколо табірного бараку квіти, як надія на краще.

Закінчувався термін ув'язнення, але Дарці Гусяк було заборонено повертатися на Західну Україну. Та й повертатися не було до кого. Усю родину винищено, будинок сплюндровано, батьки навіки залишилися в сибірських снігах, сестра Леся жила на засланні в Якутії. Тому одного березневого ранку 1975 року постукала у двері маленької хатини на околиці Волочиська, де після 25-річного ув'язнення дозволили проживати Катрусі Зарицькій.

Дарка влаштувалася на роботу в кравецькій майстерні. І весь вільний час разом з Катрусею присвячували допомозі тим, хто ще карався по тюрмах і таборах: пакували бандеролі, посилки, писали листи.

Все відбувалося під пильним наглядом КДБ. Сусідів змушували шпигувати і доносити на них. А ще били вікна і жбуряли в хату каміння, навіть ламали кущі троянд на подвір'ї, вимащували смолою двері, кидали у поштову скриньку листи з погрозами.

Коли тяжко хвору Катрусю забрали до Львова, Одарка за кілька днів приїхала і не відходила від подруги до останнього її подиху. Після смерті відданої і вірної товаришки залишилася жити у Волочиську сама.

Та на щастя вже настали 90-ті роки, і пані Дарка знову з головою поринула у політичну діяльність. Організовувала осередки ОУН у Волочиську, Підволочиську, Тернополі, Хмельницькому. Завжди в дорозі, переважно в електричках, щоби, борони Боже, не стратити зайвого гроша партії. Ще перебуваючи в підпіллі, звітувала за кожну копійку і до звіту підшивала трамвайні квитки. Енкаведисти на слідстві насміхалися, що вона звітує за копійки, а її шеф їздить по курортах. (Хоча її шеф справді потребував лікування).

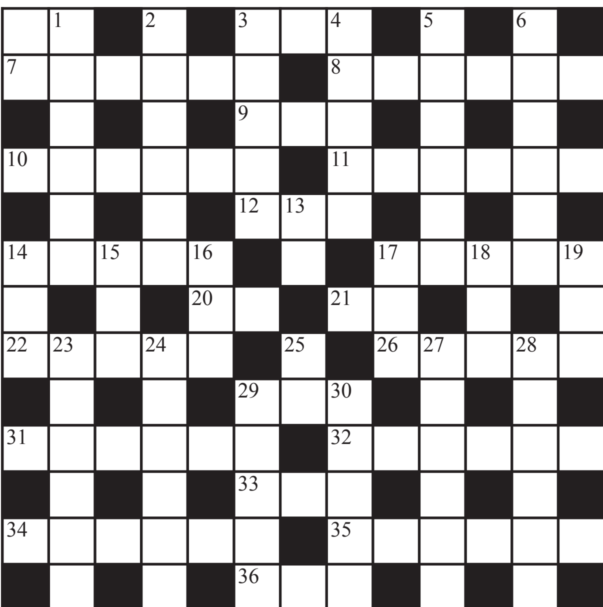
Повертатися знову і знову до самітньої хатки на околиці Волочиська було щораз важче. Тому з подання тодішнього голови облради і завдяки зусиллям депутата Львівської міської ради Ярослава Лемика Дарці Гусяк, на той час уже члену проводу КУН і голові Ліги Українських Жінок, надали однокімнатну квартиру у Львові.

Її невеличке помешкання на шостому поверсі є офісом Ліги, готелем і конференц-залом, де проводяться наради, а також книжковим складом націоналістичної літератури, відділенням зв'язку і теплим вогнищем для всіх потребуючих з найвіддаленіших куточків України. Її щирості і щедрості немає меж: все до останнього покласти на вівтар незалежності України, безкорисливо, як і належить справжнім українським націоналістам: «Не треба нам ні слави, ні заплати, заплатою нам розкіш боротьби».

Люба Сорока

P.S. Люба Сорока – невістка Михайла Сороки та Катерини Зарицької.

ВІДГАДАЙ КРОСВОРД - ОТРИМАЙ КНИГУ

Горизонтально:
3. Ложе. 7. Сусідня з Говерлою вершина. 8. Продукт вулканізації гумової суміші з домішкою сірки. 9. Польський письменник-фантаст. 10. Американський ведмідь. 11. Еластична пов'язка, стрічка. 12. Літаючий об'єкт невідомого походження. 14. Металева дужка для кріплення. 17. Суспільна діяльність, робота. 20. Український письменник XX ст. 21. Шістнадцята літера грецького алфавіту. 22. Спосіб одночасного музикування оркестру. 26. Негативний полюс джерела струму. 29. Етап змагань. 3І. Всесвітньовідомий італійський оперний співак. 32. Старовинне місто на Рівненщині. 33. Давньогрецький бог лісів і отар. 34. Місце проживання. 35. Ідеолог українського націоналізму (1883-1973). 36. Антипод добра.

Вертикально:
1. Злидар, прохач. 2. Символ України. 3. Лавка в українській хаті. 4. Французький поет XIX ст. 5. Кутовий удар у футболі. 6. Український військовий діяч, підполковник УГА. 13. Одиниця довжини у пд.-сх. Азії. 14. Частина матчу в ігрових видах. 15. Математичний вектор. 16. Видатний американський боксер. 17. Гірська вершина. 19. Розділ вистави. 19. Одиниця довжини у Британії. 23. Країна в Африці. 24. Швидкісне судно для перегонів на воді. 25. Французька монета. 27. Радіотехнічний пристрій. 28. Різновид омоніма. 29. Дорогоцінний камінь. 30. Музична форма, характерна кількаразовим повторенням теми.

Кросворд склав Ігор Данилиха,
голова секретаріату ЛОО КУН

Від редакції: п'ятеро читачів, які першими надішлють до редакції правильні відповіді на кросворд, отримають в дарунок книгу професора Г. Ващенка "Виховний ідеал". Успіхів вам!

Відповіді до кросворду з №3(14)

Горизонтально: 1. Шухевич. 5. Булат. 8. Ері. 9. Бердник. 10. Бекон. 11. Ага. 13. Роса. 17. Кедр. 19. Дротина. 20. Каре. 21. Кюре. 22. Природа. 23. Міст. 25. Обіг. 28. Ліс. 31. Таксі. 32. Морозов. 33. Окі. 34. Рулон. 35. Хасевич. **Вертикально:** 1. Шабер. 2. Херес. 3. Вона. 4. Чека. 5. Біба. 6. Ламке. 7. Тенор. 12. Грифон. 14. Окапі. 15. Адепт. 16. Ножиці. 17. Какао. 18. Дербі. 23. Мотор. 24. Сокіл. 26. Базів. 27. Гювеч. 28. Ліон. 29. Сміх. 30. Ірис.

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА **Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!**

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров'яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 5-14-27
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81